

Sentimentele blues

Cazimir Maximillian

Sentimentele blues

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!
Sugar and Spice
Reptielen
Sentimentele blues

In voorbereiding

Arthouse
To Boddah
De Apocalyps kwam later

Eerste druk: februari 2019

Copyright © 2019 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402187212

De meeste dialogen en handelingen van personage Oscar zijn gebaseerd op
daadwerkelijke belevenissen.

Voor Erik.

*Ik ben jouw hulp met eigen gevaar,
en toch sta ik voor je klaar dus gebruik me maar!*

Geendagsvlieg
Osdorp Posse
1997

*

I've lost all my friends to be yours

The Sin of Pride
Undertones
1983

Intro.

1998

Daar gaan ze.

Mijn knuffels, mijn speelgoed, mijn boekjes en... mijn ouders. Het voelt alsof mijn longen vol zitten met roest. Kuchend merk ik dat ik over iemands schouder hang en ik geef mezelf amper tijd om na te denken. Er wordt een deken om me heen geslagen... er wordt in een walkie talkie gebruld.

De bittere stank van zowel zweet als rook dat er van me af komt.

Ik zou nou toch verdrietig moeten zijn?

Mamma... Pappa... in dat huis, voor me, dat in lichterlaaie staat.

Ik ben zojuist ontwaakt uit een nachtmerrie die uiteindelijk geen droom was. Een massale vlammenzee beheerst het huis en in alle macht probeert de brandweer het tegen te houden met krachtige stralen water.

Ik had nog op bed moeten liggen, want het is nacht. Het is allang bedtijd geweest.

Daar zijn de burens, in slaapkleding.

'Martijn! Martijn!'

'Alles goed met je?'

Ze richten al hun aandacht aan mij en vanaf dat moment komt het.

Ik huil hard en ik denk op dat moment dat mijn leven daar altijd uit zal blijven bestaan: Eindeloos huilen zonder er ooit mee te stoppen.

20 jaar later

Zomer 2018

Het plan.

Het moet gebeuren. Je leeft namelijk maar één keer en voor je het weet kan het niet meer. Een trip in de Citroën van mijn ouders.

Ik ben zojuist gezakt, evenals Jeroen. Maar dat staat het plan zeker niet in de weg.

Ik ben Martijn, 27 jaar. Jeroen is mijn klasgenoot en is 22. Dat verschilt. Maar in onze klas kwamen meerdere leeftijdsgroepen voor.

We wonen op Sittool. Een eiland, een half uur met de veerboot vanaf de kust.

Vandaag zitten we in snackbar de Mee eter te vergaderen over mijn plan, maar Jeroen is er niet echt helemaal blij mee.

'Moet Oscar nou echt mee?'

Een vraag die ik wel vaker gesteld kreeg.

Maar.... Ja!

Oscar moet persé mee...

Ik weet Jeroen opnieuw te overtuigen. Hij lijkt er mee in te stemmen maar ondertussen voel ik wrijvingen in deze discussie.

Gelukkig zegt hij niet: "Als Oscar meegaat, ga ik niet mee."

Ik heb de rit nog niet eens voorbereid... maar deze zomer gaat het gebeuren. Het moet lijken op dat ene uitje met mijn ouders; de dag voordat ze omkwamen. Alleen de vertrekdatum moet nog gepland worden.

Ik word gebeld... Toevallig is het Oscar.

'Yo Os...'

'Ja met Oscar.' klinkt het paniekerig.

Zoals gewoonlijk klinkt Oscar altijd ernstig bij het maken van een openingszin als hij me belt.

'Hey man...'

'Ja, ik heb een vraagje. Ik kan toch wel nog ergens naar een sportschool als we die rit doen... en dan heb ik ook nog die ritalin...'

'Dat komt wel goed Oscar...'

Ik vrees dat Jeroen het gesprek kan meeluisteren. Je weet hoe dat gaat met smartphones. Een benauwend gevoel knijpt mijn keel dicht en het plan begaat een instortingsgevaar.

'Maar dan moet ik wel genoeg ritalin meenemen... anders kan ik NIET mee!'

Kut! Kut! Kut! Kut! Kut!

'Nouja... eehm... Je hebt het spul toch wel?'

Het lijkt erop alsof de paniek bij Oscar toeneemt.

'Ja, maar ik moet genoeg mee hebben... en ik moet ook mijn conditie wat betreft bodybuilden bijhouden... want anders dan ga ik spiermassa verliezen en als ik die ritalin niet neem en we zijn ver van huis... oh shit... Weet je Martijn... Ik denk dat ik NIET mee kan gaan.'

Godverdomme man, wat doe je me aan? Daar gaat de trip.

Ik weet weer een mooie overtuigende verhaal aan elkaar te breien en ik probeer zo onopvallend mogelijk te doen voor Jeroen. Wacht even...

'Maar Oscar... ik zit nu met Jeroen bij De Mee eter... kom anders even hier naartoe.'

'De Mee eter?' Weer die paniekerige stem. 'Ja maar het is woensdag. Ik mag van de sportschool alleen maar zaterdags vette dingen eten.'

'Neem je toch een broodje gezond.'

'Ach, dat kan ook.'

Nouja, hij zou komen. Even later belt hij weer.

'Ja hallo Martijn... Ik zit even met een klein probleempje. Ik heb geen geld.'

'Nouja... Ik kom morgen wel even bij je langs, oké?'

Het lijkt erop alsof Jeroen gelukkig geen commentaar hierover heeft. Ik eet verder van mijn berehap.

Ik maak vele ommetjes voordat ik naar mijn woning ga. Ik maal en ik blijf denken over de toekomst. Vele verlangens komen naar boven die vaak op een benauwende manier lijken te worden afgeremd. Ik kan makkelijk in een denkproces komen, zoals nu tijdens het wandelen, en een beetje stomweg rondjes lopen. Uren...

Roze vegen bevinden zich in de zomerse lucht. Het wordt donker. Ik zou ook nu even langs Oscar kunnen gaan, maar ik wil liever tijd over hebben om na te denken.

De straten zijn verlaten. Ook al is het nog zo warm; iedereen zit liever thuis voor de buis, of achter een schermpje.

Een auto passeert, de straatlantaarns floepen aan.

Het is nu al twintig jaar geleden.

En nu ga ik het gewoon doen!

Die rit overdoen met de auto van mijn vader. Iets waarmee ik heb gewacht tot een bewust moment. Ik ben uiteindelijk thuis... een sociale huurwoning. Mijn auto blinkt en blaakt tegenover het huis. Een oude oranje Citroën DS (Snoek), zo'n eentje waar de Franse Rock & Rollers and Punkers vroeger ook vaak mee reden. Wel geschorst. Ja, donder op... jarenlang hoefde je er geen belasting voor te betalen en nu ineens moet het wel? Het is gewoon een kwestie om er een kunstje van maken om niet aangehouden te worden. Dat maakt de trip straks extra spannend.

Mijn hok mag wel weer eens opgeruimd worden maar ik denk dat ik 90 % van de troep wel niet weg zal doen. Ik kan het maar niet over mijn hart verkrijgen.

Weer moet ik stilstaan.

Twintig jaar geleden. Hoe heb ik het die tijd uitgehouden en

hoe is het toch mogelijk dat ik dan nu toch echt wel op mijn eigen benen sta?

Leven bij mijn opa en oma was ook niet altijd zonder slag of stoot. De hele tijd dat gezeik over bedtijd, avondklok en weet ik veel wat voor orthodoxe, uit de Tweede Wereldoorlog afkomstige, vroeger was alles netter-bullshit.

Wat een gezeik was dat altijd als je eens fatsoenlijk dronken thuis wou komen. Ook als ik Oscar meenam was de ontvangst altijd erg kil.

Op mijn achttiende eindelijk opgerot daar en een sociale huurwoning kunnen regelen.

Ik plof wel even neer op de bank.

Ik zap de tv aan met de afstandsbediening en rol een joint.

Wanneer zullen we eigenlijk vertrekken? Overmorgen? Over drie dagen?

Oscar.

Er is echt geen reet te doen hier in Sittool.

(Ik ben onderweg naar Oscar)

25 graden en er is geen hond buiten. Iedereen zit met zijn reet te verbroeien in de woonkamer.

Elke dag van de tijd dat ik hier woon zeg ik het, en waarom ik hier blijf wonen weet ik weer niet. In nog geen vijf jaar tijd zijn hier drie kroegen gesloten, waarvan er slechts één ouwelullencafé is overgebleven. En anders dan moet je wel weer de veerboot pakken voor een beetje leven.

Het is een wonder dat je hier nog wel net je boodschappen kan doen in een supermarkt dat niet veel verschilt met een nachtwinkel uit een een of andere achterbuurt in een Oostblokstad en een vette bek halen bij de snackbar, al is deze rond etenstijd al gesloten.

Ohja... en er is een sportschool, de tempel voor Oscar.

Ik loop door een van de standaard straten, met standaard rijtjeshuisjes, met standaard stoepen, met standaard lantaarnpalen, met standaard parkeervakken en een speelveld waar ze hun honden laten schijten. Achter dat speelveld bevindt zich het huis van Oscar. Ik moet een groepje doebers passeren die zich, hangend bij een speeltoestel, bezighouden met geestverruimende middelen. Eentje houdt een sleuteltje coke bij zijn neus terwijl hij een joint in zijn bakkes heeft. . Die valt immers uit zijn mond terwijl hij een haal met zijn neus neemt. 'Kanker!'

En dit is het verkeerde moment om te kijken.

'Valt er wat te zien, lul?'

Zes dreigende gezichten kijken mijn kant op..

Ik zeg niks en bereid mijn dierlijke instincten alvast voor.

Weglopen is voor mietjes.

De jongens komen dreigend op me af lopen. Eentje wil me vastpakken maar ik schop hem in zijn piemel en geef hem vervolgens een stoot tegen zijn onderkaak. Hij valt plat achterover en begint te huilen.

Er zijn er nog vijf over. Dat wordt wat. Ze springen allemaal op me in.

De pijnscheuten van enkele stoten hier en daar voel ik pas later. Mijn gezicht vult zich met een stevige dosis kramp en tranen komen in mijn ogen... Een pijnvlek breidt uit in mijn zij. Het lukt me om iemands been te breken.

En vervolgens...

Vliegen enkele gasten van me af en zie ik een schim die als een losgeslagen hond erop los timmert.

Het is Oscar... Hij heeft een korte sportbroek aan, sportschoenen, hemd met rugnummer en... jawel... zijn bokshandschoenen aangetrokken.

Daarom duurde het zo lang. Al vind ik dit een van zijn pluspunten. Ondanks het een kleerkast van een gozer is, denken sommige van mijn belagers hem nog onder tafel te krijgen, maar dat valt vies tegen. Tegenover twee van die gasten gaat Oscar met zijn beide vuisten in gevechtshouding staan. Hij maakt er kleine sprongetjes bij.

'Jullie... laten mijn vriend met rust! Stelletje schobbejakken! Klootzakken! Idioten! Parasieten! Hondenlullen!'

Een hijgende blik erop volgt waarbij je zou zeggen dat Oscar angstig is. Die grote stuiters erbij. Van Oscars ietwat debiele houding kunnen de tegenstanders die nog wel op hun benen staan niet meer lachen. De andere tegenstanders krabbelen kreunend overeind. Degene met die gebroken been wordt al huilend meegedragen.

'En nou godverdomme allemaal opgesodemieterd, anders zwaait er wat!'

Ze namen Oscar toch maar serieus en wankelen van het speelterrein af.

Zo ziet Oscar eruit: Een zonet omschreven kleerkast met spierballen waar je drie handen voor nodig hebt om die te kunnen omringen. Bruine spitse arendsogen, zwart gekruld haar en voornamelijk een onverzorgd uiterlijk.

Mijn neus doet pijn. Hij bloedt gelukkig niet.

'Oscartje, gabber...' Ik sla een arm om hem heen en geef hem een okkenoot.

'Goedemiddag Martijn.' Hij smooit een grijns.

Zijn huis... ik probeer het altijd te ontkennen, maar op langere termijn voel ik me vaak wel gedepimeerd bij de bezoeken. Een grote teringzooi; overal zwarte schimmelplekken op de muren en het tapijt... gaten in deuren en muren die honderd procent door de "woedeaanvallen" van Oscar zijn gecreëerd. De hele woonkamer stinkt naar hond, omdat er drie van die kutbeesten rond dwarrelen. Ze blaffen dreigend naar me als ik binnenkom. In al die jaren dat ik Oscar ken ben ik wel eens twee keer door een van die krengen gebeten, één keer in mijn reet en een keer in mijn kuit.

Oscars moeder verwelkomt me hartelijk en is de vrouw waar ik het nog wel mee te doen heb. Ze is gezet, heeft zwart vet haar, een pafferig gezicht, maar door haar levensverhalen van haar verdiend ze een beter leven.

Oscars stiefvader is een slons die zijn T-shirt altijd in zijn trainingsbroek heeft; zwarte plukken bij zijn slapen, weggrottende tanden, trainingsbroek. Het lijkt er vaak op alsof je een hele muur moet doorbreken om hem een beetje tot fatsoen te brengen. Hij besteedt meer aandacht aan zijn zelfgemaakte website Camdollies.nl dan aan zijn vrouw. Af en toe haalt hij zijn lul uit zijn broek terwijl hij weer met zo'n griet

zit te ouwehoeren. Dat neem ik maar voor lief, ook al vind ik het niet bepaald een prettig gezicht. Naarmate ik hem goed ken is hij ex-hoerenloper en xenofob van het hoogste niveau met een hoge seksfrustratie... en heeft hij nooit van zijn leven gewerkt, en is hij na de basisschool gestopt met leren. Hij laat een scheet en merkt me niet eens op. Hij draait een sigaretje.

Oscars moeder is enthousiast.

'Dus jullie gaan lekker op reis?'

'Jazeker... even weg hier...'

'Ja, totdat jullie worden overvallen door een zwartjoekel...!' snerpte Oscars stiefvader met zijn gezicht op een kut gericht, met een vibrator erin.

Oscars moeder richt haar blik op het raam.

'...en wat was er buiten gebeurd?'

'Oh, weer van die teringlijers die het leuk vonden om met zijn zessen te belagen.'

'Van Martijn blijven ze af... Die idioten.' smooit Oscar.

'Vast wel weer van die kutzwarten!' snerpt Oscars stiefvader terwijl hij zijn lul uit zijn broek heeft hangen.

Ik negeer het omdat ik geen zin heb in een politieke discussie. Dat heeft bij deze man weinig nut.

Die honden hebben er weer eens zin in en beginnen woest naar elkaar te blaffen en te grommen. Gebeurd wel vaker.

'ASBAK! SATAN! MARIJE! KOPPEN DICHT!' roept Oscars stiefvader. De honden houden zich piepend koest. Vervolgens draait hij een shaggie en richt hij zich weer op twee blote tieten op het scherm.

Ik merk dat ik nog steeds sta. Ik besluit om maar plaats te nemen om de bank naast Oscars moeder. Schimmeldamp stuift de lucht in. Ik zeg niks over een kwakje zaad met schimmellagen op de vloer naast de plek van Oscars vader

maar ik voel dat ik moet kokhalzen.

En dan is er koffie... en kan ik de trip weer even onder de loep nemen.

'Kijk hier...' zegt Rico, richtend op een nieuwsbericht. 'Weer hebben ze een illegaal opgepakt nadat hij een oma beroofde... en godogod.... Moeten ze dat ene illegale Russische kutkind nou ook nog blijven knuffelen? Kost ons ook alleen maar geld...'

'Wees blij dat er hier tenminste geen oorlog is.' verzucht ik.

'Ja.. en dat vind ik nou ook zoiets hè...' kwettert Rico. 'Dan heb je oorlog in zo'n Afrikaans land... en wat doen ze? Blijven ze wel ondertussen kindjes baren... Dan ben je toch niet goed bij je hoofd.'

Man, je bent zelf niet goed bij je hoofd.

'Kijk maar uit dat jouw mooie Snoek niet gestolen wordt door zo'n Marokkaan.'

'Maar...' paniekert Oscar. 'Dan zijn we dus onherroepelijk verloren!'

'Nee Oscar...' zegt zijn moeder.

Ik zet de bagage alvast in de kofferbak van de Snoek. Klap de klep dicht.

Ik loop via mijn woning naar de achtertuin, grijp de wietspullen mee, rol een joint en ga op de tuinstoel zitten blowen terwijl ik naar de vogels luister die de schemerende lucht toezingen.

Na al die jaren dat ik dit gepland heb... gaat het dan morgen eindelijk beginnen. Oscar gaat nu echt iets meemaken.

Want zoals ik al zei: hij verdiend beter... en het boek dat onze vriendschap beschrijft hoort geen einde te hebben.

En iedereen ging en gaat er maar tegenin: Waarom ben ik vrienden met Oscar? Die spoort niet... Ja, misschien is dat nou

juist de reden om daar eens anders over te denken.
En wat zou er mis zijn met Oscar? Er zijn veel ergere mensen.
Mensen die pesten, verkrachten, roven, moorden,
onderdrukken, stelen om maar wat te noemen. Oscar behoort
tot geen van allen.
Oscar heeft nou eenmaal de pech gehad dat hij een hele slechte
jeugd heeft gehad, en laat ik degene zijn die zijn hand toereikt.
Hij is niet doorsnee... dat is waar.
Waar ik wel om kan lachen is dat hij vaak alles al als waarheid
aanneemt. Ben ik een keer met hem naar de hoeren geweest en
kreeg hij zijn lul niet omhoog; twijfelt hij nu al enkele jaren
over zijn geaardheid en op zijn zeventiende heeft hij zichzelf
bekoord tot christenen... maar vervloekt hij de kerk van Sittool
omdat die iets tegen een andere geaardheid hebben.
Ach, Oscar is Oscar.
Al heb ik wel een hele hoop schaamtemomenten van hem
moeten slikken. Maar dan nog.... Hij is eigenlijk als een soort
fotoalbum die niet in vuur is vergaan... en ik zie nog steeds
geen reden om die te verbannen, omdat ik dan weer iets zal
verliezen wat voor 1998 heeft plaatsgevonden.
Naast de auto dan.
En daar blijft het niet bij... Oscar en ik kennen elkaar sinds we
vijf zijn. Eerst als dorpskameraden en vervolgens als
klasgenoten op de middelbare school. Dat is al een reden dat de
vriendschap een sterke betekenis heeft; met vele kostbare
herinneringen van dien. Met andere mensen heb ik ook wel
mooi herinneringen opgebouwd... maar uiteindelijk zijn die
stukgeslagen wanneer ze besloten om jou op een een of andere
manier te laten barsten.
Die herinneringen zijn, net zoals mijn ouderlijk huis en net
zoals mijn ouders... verbrand. In vuur opgegaan.
En Oscar heeft dat nooit gedaan.

Ik realiseer me trouwens dat ik de cassettebandjes nog in de auto moet leggen. Ze liggen in een Hema-tas op tafel. Ach, dat komt morgen ook wel.

Ja, cassettebandjes.

De Snoek heeft slechts nog een cassettedeck, dus ik ben wel even bezig geweest om de nummers van internet op te laten nemen op zo'n bandje.

Ja, deze reis gaat echt retro worden.

Dan gaat mijn telefoontje af.

Welja, is het Oscar.

'Amsterdam stond toch ook op het lijstje?' begint hij; wederom met die paniekerige uithalen...

'Eeh, ja.... daar beginnen we morgen mee.'

'Maar dan kan ik niet meegaan... want dan word ik in elkaar getrimd.'

'In elkaar getrimd? Wat is dat nou voor gelul?'

'Dat zegt Rico. Als je daar als biseksueel aankomt tussen die Marokkanen dan word je volgens hem in elkaar geslagen.'

'Oscar, Oscar, Oscar...'

Amsterdam.

En daar rijden we...

De snelweg, de grote blauwe bestemmingsborden, inhalende auto's, voorbij razende auto's op de linkerbaanhelft, en het zonnetje dat schijnt. Een cassettebandje erin.

Sun van Caribou staat op en we wisselen een joint uit.

Perfect gewoon. Weet je wat? We gaan maar gewoon kriskras door Nederland... we komen automatisch wel in alle twaalf de provincies.

Ik geef de joint door aan Oscar.

Hoestend ontdoet Oscar zich van de rookwolken.

Hij geeft hem door aan Jeroen. Jeroen is gelukkig nu echt wat luchtiger over Oscars aanwezigheid. Af en toe moet ik hem wel echter even op zijn plaats wijzen.

'...en dan dat 140 kilo bankdrukken erbij, dat is gunstig als je bodybuilder wilt worden. En Jeroen, hoe zit dat met jou? Als jij dan bijvoorbeeld kracht gebruikt... hoeveel...'

'Time out Oscar. Geeft niet, je moet het leren. Nu even weer iets anders.'

'Geert Wilders... Ik weet het niet hoor. Hij is net aan de macht en mijn vader zegt dat hij alle Turken en Marokkanen eruit gooit. En dat ze de paspoorten moeten intrekken... en dat mensen illegaal zijn. Ik vind dat niet eerlijk.'

'Ik ook niet.' zegt Jeroen.

Ik krijg het een beetje benauwd van Jeroens reactie. Is hij er nou al moe van? Hij geeft de joint aan mij door.

'Nee, ik ook niet en laat die Rico lekker lullen.' zeg ik. 'Wat een lul zeg...'

Afijn... dat heb ik uit zijn hoofd weten te praten.

'Maar wat zei je vader nou precies?' vroeg Jeroen.

We reden de A8 op, waar hoogspanningsmasten,

geluidschermen en portiekflatjes de rest van het uitzicht bepaalden.

'Dat ik als biseksueel in elkaar getrimd kan worden als ik in Amsterdam ben?'

'Wat een gelul. Alsof ze het aan je kunnen ruiken ofzo.'

'Maar daarom is het wel gunstig om mijn spieroefeningen voort te zetten, zodat als het dan wel gebeurt, ik ze een paar goede tikken kan verkopen.'

Dag 1... hoe gaat Jeroen dit volhouden.

'Jongen... die Rico ziet godverdomme spoken vanaf het moment dat hij jou en je moeder onder de hoede heeft genomen.' zeg ik. 'Die gast spoort zelf niet, komt zelf niet verder dan dat computertje van hem... met zijn camwijken. Dus wat lult ie nou slap?'

'Volgens mij wordt je gewoon goed gek gemaakt door die mafkees.' plakt Jeroen eraan vast. 'Maar nu ben je hier. Geniet ervan.'

'Mag ik de joint?...' vraagt Oscar vervolgens.

Het is nog vroeg wanneer we Amsterdam binnenrijden. Via de A10 en de Coenplein rijden we door Noord. Ik zoek een plek waar je gratis kan parkeren.

Ik ga geen parkeergeld betalen en een bekeuring riskeren.

Het is nog vroeg, 10 uur nog maar.

Ik zie door de achteruitkijkspiegel hoe Oscar in zijn rugzak graait. Hij haalt een hele medicijnvoorraad tevoorschijn in een plastic zak, pakt een doosje dat vast wel ritalin moet zijn, drukt een pilletje uit een stripje en spoelt het weg met bronwater.

Daar blijft het niet bij; hij haalt een plastic potje tevoorschijn.

Anabolen natuurlijk. Tering man, een levende apotheek zit daar.

Ik schrik me de tyfus; ik rem voor een snorfietser die me rechts

inhaalt en voor mijn motorkap passeert. Ik raak hem en hij valt bijna.

'Vuile kankerhomo!'

Het is een buitenlands afkomstige man van in de dertig met een enorme homp vet. Hij gooit zijn snorfiets neer en met gebalde vuisten loopt hij driftig op de auto af.

'Vuile kankerhomo!'

'Fuck, Martijn...' zegt Jeroen.

'Een buitenlander...' bromt Oscar.

Die vent geeft een trap tegen de zijkant van de motorkap en vervolgens trekt hij het portier open om mij er uit te trekken.

'Vuile kankerhomo!'

De schrik slaat om mijn hart en er gebeurt te veel om mijn hoofd erbij te houden.

'Vuile kankerhomo!'

Ik krijg een klap voor mijn bakkes; de auto breekt mijn val.

'Vuile kankerhomo!'

Jeroen roept: 'Jij haalt rechts in, pannenkoek!'

Snuivend loopt de man naar de andere kant, vast wel om Jeroen een lesje te leren.

'Vuile kankerhomo!'

Dan stapt Oscar uit. Nu pas. En nog voor dat het tot me doordringt geeft hij hem een stoot voor zijn smoel. De man staat nog even overeind, maar vervolgens valt hij achterover en lijkt hij bewusteloos te zijn. Mijn neus... godverdomme.

Alweer.

Ik geef die lul nog wat schoppen na. Dat zal hem leren.

Ik kijk om me heen. Gelukkig lijkt niemand het gezien te hebben. Ik bevind me in een bedrijventerrein. Verderop liggen er weggrottende woonbootjes in een kanaal, een stapeltje verroeste containers op een braakliggend terrein en nog verder zie ik hoe rokende schoorstenen de lucht wat extra wolken

bezorgen. Wegwezen hier! Ik heb geen zin om een hoop tijd te verliezen op het politiebureau. Daar is deze trip te belangrijk voor.

Uiteindelijk weet ik de auto kwijt te kunnen in een woonwijk in Noord. Geen parkeermeters gelukkig.

Mijn neus doet nog steeds zeer. We lopen door de straat, op zoek naar ontbijt.

'En het is maar goed dat ik net mijn anabolen had ingenomen en hem met één klap heb kunnen neerleggen.' zei Oscar filosofisch en in een gebedshouding. 'Dat is dan een soort kracht die je opbouwt waardoor je met een bepaalde snelheid iemand een tijdje out kan slaan...'

'Nou dus in plaats van dat ze jou in elkaar "trimmen" trim jij ze in elkaar.' zegt Jeroen cynisch.

'Nou...eehm... ja. Maar als ze met een groep zijn, dan heb je wel de kans dat ik zo doorsla dat er een paar gaan sterven.'

'Nou, toe maar.'

'Ik denk dat we eens moeten ontbijten.' stel ik voor.

We lopen een dönerzaak binnen, bestellen een broodje met een blikje en nemen plaats voor het raam. Een scooter rijdt voor het raam net voorbij.

'Maar dan heeft Rico wel gelijk over buitenlanders.' zegt Oscar. Ik kijk angstig om me heen. Er zijn best veel "buitenlanders" hier in deze zaak. Zoals bijvoorbeeld de eigenaar die net de broodjes döner komt brengen.

Hij kijkt schichtig naar Oscar, die doorgaat met het onderwerp alsof het alledaags is

'Die man op de fiets, dat was ook een buitenlander waar Rico me zo voor waarschuwt. Ik hoop nu wel dat ik niet straks... zoals ik net zij... al mijn krachten moet gebruiken waardoor ik nog wel eens gevaarlijk kan zijn.'

Ik zie Jeroen haast wegtrekken terwijl hij afleidend aan zijn broodje döner eet.

'Rico spooft niet!' zeg ik. 'En een broodje döner is ook buitenlands, maar wel erg lekker. Iets wat die stumper van een Rico ook nooit zal eten.'

Ik durf Oscar er op een een of andere manier niet op te wijzen dat dit niet de geschikte plek is voor dit soort onderwerpen.

Wie weet maak ik dan juist de slapende honden wakker.

Oscar verorberd zijn broodje döner. De knoflooksaus hangt rond zijn smoelwerk. Hij neemt een slokje cola uit een blikje.

'...en het is wel dankzij de ritalin dat het slechts bij een klap kon blijven en dan wel een hele goede...'

'Wat staat er eigenlijk op de planning?' praat Jeroen erover heen.

Wanneer we het eten op hebben lopen we door de Van der Pekstraat, waar een markt bezig is, waar we passanten moeten passeren en een geur van kibbeling en noten mijn neusgaten inwaait. Gelukkig weet Oscar zich nu wel koest te houden tussen de vele hoofddoeken en getinte bewoners. Evengoed wel een heerlijke ochtend dit. Het begin van een warme dag.

We lopen door naar de veerpontkade. Enkele boten varen over het IJ en in de verte zie ik de treinen af en aan rijden bij het Centraal Station. De pont brengt ons naar de overkant en het station komt steeds dichterbij. We stappen af en via de galmende stationshal lopen we naar het stationsplein.

De trams die af en aan rijden, de hordes toeristen.

We zijn misschien nog maar net op de brug of er komen enkele gasten op ons af. Toeristen. Ze willen met Oscar op de selfie.

En nog voordat Oscar response kan geven, lopen ze snel door.

'Nou Oscar... een inkoppertje.' zeg ik.

'Tijd om even een coffeeshop op te zoeken, niet?' zegt Jeroen.

'Goed idee.' zegt Oscar.

Jeroen loopt met ons mee en passeren de drukke Damrak.
Trams suizen klingelend voorbij en honderden talen,
muziekjes, en andere stadse geluiden zijn te horen.
Nogmaals, ik heb er zin in.

De geur van wiet en een mengelmoes van accenten komen ons
tegemoet, terwijl we langs de vele souvenirwinkeltjes,
coffeeshops, vreettentjes en sexshops lopen. Inmiddels de
Wallen gearriveerd.

Ik krijg het benauwd, ik had natuurlijk geen slaapplaats
geregeld.

Ik weet hoe het gaat met hostels... De kans is toch 99,9% dat de
boel nu wel vol zit. Jeroen lijkt zich nu enigszins rustig te
houden en kijkt wat er komen gaat. Oscar loert schichtig in het
rond.

'Eerst maar effe naar de hoeren?' stel ik voor. We lopen naar
een grachtengordel waar de rode gordijnen in de
grachtenportieken de hoofdrol spelen. De meeste zijn nog leeg
omdat het nog erg vroeg is.

Vele vogels schetteren boven de grachten.

Een rondvaartboot vaart voorbij.

Achter de ramen is het grotendeels zo goed als donker en leeg.
'Tis toch ook nog veelste vroeg...' zegt Jeroen. 'Moeten we niet
eerst effe gaan blowen ofzo?'

Ik kom een paar lekkere wijven tegen, maar het lijkt erop dat
het aan Oscar ligt dat ze krampachtig de gordijnen
dichttrekken.

Oscar imponeert te veel met zijn gespierde armen.

Waarschijnlijk zonder dat hij het door heeft.

'Goed idee...' zeg ik.

We duiken de eerste de beste coffeeshop in.

Voor een coffeeshop hoeven we niet lang te zoeken. We enteren Coffeeshop Knijter, kiezen een plek bij het raam; met als uitzicht een gracht en een ritterlantaarnpaal die een beetje scheef en onverschillig op de stoep staat. Aan de bar zit een luidruchtige vent met lang vlassig haar en de verkoper is een rasta met dikke dreadlocks. Ik bestel een grammetje met de bijbehorende accessoires terwijl Oscar weer over van alles en nog wat praat met Jeroen. Jeroen doet zijn best om geïnteresseerd over te komen. Ik sluit me aan bij het tafeltje. 'Zo jongens... lunchtime.'

Ik spreid een vloeitje uit, leg er een gerold tipje in, druk er een peuk in leeg en verkruiemel de wiet erin. Daarna verwerk ik het tot een mooie joint.

'Zooo, daar had ik wel weer even zin in.' zegt Oscar met een grijns.

Op de achtergrond klinkt overigens een zeurderig monotoon reggaegeluid.

Ik steek de jonko op en blaas de eerste rookpluimen naar het plafond.

'Maar allemaal leuk en aardig...' zegt Jeroen, 'maar hoe zit dat met slapen enzo.'

Zijn vraag knijpt me leeg als een wurgslang.

'Eehm...'

'Je gaat me toch niet vertellen dat je geen slaappleats geregeld hebt hè?'

Oscar lijkt dit keer niet in paniek te raken. De joint die ik hem zojuist gegeven heb houdt hem rustig.

'Godverdomme! Kanker! Aids! Heb je nou godverdomme geen slaappleats geregeld?'

'Misschien in de auto...' zeg ik om ervan af te komen.

'In de fucking auto? Dikke lul!'

'Tsja, ik had heel Amsterdam al afgebeeld voor een fucking

slaapplaats...' lieg ik.

Oh fuck...

'Maar... dan word ik in elkaar getrimd... zoals Rico zei...' Ineens grijp de paniek Oscar nu wel bij zijn strot. Zijn hand met de smeulende joint bibbert.

'Rico is een lul!' zeggen ik en Jeroen in koor.

'Maar wat nu?'

Jeroen begint nog benauwender te worden. Straks pakt die lul nog de trein terug en dat moeten we niet hebben.

'Anders halen we een nachtje door...'

Zowel Jeroen en ik zaten tijdens de conversatie een beetje te scrollen op allerlei boekingspagina's op de smartphone.

'Maar dan MOET ik terug!' zegt Oscar met grote paniek in zijn ogen.

Tsja, hoe los ik dit nu op?

Gelukkig...

We hebben wat kunnen vinden... voor een krats. En wat het is...

Nu eerst maar naar de hoeren.

Oscar maakt maar weinig succes...

'Ja, ze zei dat ze net ging stoppen.' is wat hij schijnbaar meerdere keren heeft meegekregen.

Maar bij een hele dikke vrouw van middelbare leeftijd had hij wel geluk.

Jeroen en ik doen op dat moment een trio met een erg fijn popje uit Rusland... We nemen haar in de sandwich.

Wanneer we buiten komen zien we net hoe er een stelletje met Oscar op de selfie willen.

Afwachtend tot de avond doen we van alles... We maken om elke poep of scheet een selfie en mijn hele Facebook-pagina wordt inmiddels overladen met foto's van hoe tof ik het nu wel